

Apámról még nem is szóltam...

Dóró Sándor

Néha csak kenyér van ebédre vagy
gyors-vizű leves...
s látom, hogy ti jóllaktok, –
anyám, – ezzel is!
Nem tudom, hány búzakéve suhog át
a lelkeken – mint az emlékezés! –
ha sírsz, anyám...?
Anyám, én már utálok e szegénységet,
ami körülfon itt veletek a szobában,
az ebédnél; vagy: ha télen egy kicsit
melegebb cipő kellene...?!
És te csak káromkodsz, anyám:
már nem is tudom merre járhatsz életed
e tudatlan kérdésével...?
Ez a szegénység ül rajtam régóta:
(érdekes, eddig még így nem figyeltem!...)
Ez a szegénység, mely oly távol visz
tőletek; és a növekvő öntudatom!?
Most már nem tudok, sose tudok többé
veled beszélgetni, és megérteni
téged, anyám...
A szerelemben kerestelek, de a lányok
is elfutottak játékaimtól...
Ok mások; mások, mint én, és mások,
mint te is, és oly messze élnek
az életünktől, a vágyainktól...

Én akartam hozzád ember is lenni,
jó, amit ritkán érziünk, jó, nagyon jó,
de anyám, ez a szegénység is idegenít:
apámról még nem is szóltam...